

1.

Ellen Bakker kijkt kritisch naar haar spiegelbeeld. Sproeten krijg je nooit helemaal weg. Vooral bij de neus zijn ze hardnekkig. Iets te groot eigenlijk, die neus van haar. Of is haar gezicht te smal?

Haar haar zit goed. Daar is ze best tevreden mee. De nieuwe kapper in het dorp is prima. Hij voelt precies aan wat ze wil. Het haar ziet er niet opgeverfd uit – haar vader ziet niet eens dat er een kleurtje doorheen zit – maar heeft nu net het accent dat haar gezicht nodig heeft. Ze lijkt niet zo bleek en haar sproeten vallen minder op. Toen ze op de basisschool zat, werd ze weleens gepest met haar rode haar. ‘Vuurtoren’ werd er dan geroepen, want pestjochies zijn meestal niet zo origineel. Toen ze op vakantie naar Terschelling was geweest, kwam een enkeling op het idee om over te gaan op ‘Brandaris’, maar daar hield de creativiteit dan ook echt op. Tegenwoordig komen negatieve opmerkingen over haar haar zelden voor. Rood haar is ‘in’. Jammer, dat er sproeten bij horen.

Welke oorbellen zal ze indoen? De blauwe die ze van opa heeft gekregen? Meestal draagt ze die alleen bij bijzondere gelegenheden. Maar vooruit, tenslotte gaat ze niet elke dag schoenen kopen met Sanne.

En het belangrijkste: na afloop gaan ze naar ‘Cosy Corner’, de snackbar in de Prinsenstraat. Hun bezoeken zijn behoorlijk toegenomen sinds Barry Steendam daar werkt.

Hoelang is het nu geleden dat ze Barry daar voor het eerst zag? Een week of vijf nog maar. Het lijkt alsof ze hem al jaren kent. Dat komt omdat ze bijna elke dag aan hem denkt.

Het was meteen raak geweest die eerste keer. Ze zaten aan de bar: Sanne, Barry en zijzelf. Er waren weinig mensen in de cafetaria, dus Barry had alle tijd. Waardoor waren ze eigenlijk in gesprek geraakt? O ja, Sanne had doodleuk gevraagd wie hij eigenlijk was en of hij nog op school zat en zo. En Barry was er eens lekker voor gaan zitten om die vragen uitgebreid te beantwoorden. Ellen is best wel jaloers op haar vriendin. Zo makkelijk als zij met iemand contact maakt! Zelf moet ze altijd iets overwinnen. Ze durft nooit zomaar een wildvreemde aan te spreken.

Eens kijken, gewoon maar haar spijkerbroek aantrekken met het zwarte T-shirt. Ja, dat kan wel zo.

‘Ellen!’ wordt er geroepen. ‘t Is tijd, hoor. Je bent nu lang genoeg in de badkamer geweest.’

‘k Ben bijna klaar!’ roept Ellen terug. Vlug kleedt ze zich verder aan, pakt haar tas en stopt haar make-up spullen erin. Straks op school moet de ‘finishing touch’ nog worden aangebracht. Finishing touch... Meneer Boonstra, haar leraar Engels, zou het gezegd kunnen hebben.

‘Komt er nog wat van?’ klinkt het weer.

Ellen geeft geen antwoord, maar gaat vlug naar beneden.

‘Ik dacht dat je in de badkamer bleef logeren,’ zegt haar moeder. ‘Je bent wel een uur bezig geweest.’

Dat is overdreven, maar Ellen gaat er niet op in.

‘Heb je een feestje vandaag?’ vraagt Martin, haar broertje.

‘Je hebt opa’s oorbellen in.’

Die jongen ziet ook letterlijk alles!

‘Ik ga vanmiddag schoenen kopen met Sanne,’ zegt Ellen.

‘En die moeten natuurlijk bij je oorbellen passen,’ zegt haar vader.

De ironie in zijn stem ontgaat Ellen niet, maar ze houdt wijselijk haar mond.

‘Tot hoelang heb je school?’ vraagt haar moeder.

‘Tot het vijfde uur,’ antwoordt Ellen.

Waarschijnlijk maar tot het vierde vanwege het studieverlof van De Jong, maar dat zegt Ellen niet. Een uurtje speelruimte kan geen kwaad als ze naar Cosy Corner gaan.

Het ontbijt verloopt zoals altijd als haar vader erbij is. De enkele keer, dat hij een uurtje later naar zijn werk gaat, wil hij uitgebreid eten. Gekookt eitje, glaasje sinaasappelsap en de onvermijdelijke opmerking dat de Engelsen het nog véél uitgebreider doen met saucijsjes, spiegeleieren en bacon. Ma slooft zich uit en Ellen verwacht dat de saucijsjes en de spiegeleieren er ooit ook wel zullen komen. Het is toch zo gezellig om 's morgens als gezin te kunnen beginnen... Normaal komt dat alleen 's zondags voor. Op zaterdag mag iedereen uitslapen, iets waar pa zelf het meest gebruik van maakt. Voor Ellen hoeft zo'n uitgebreid ontbijt niet. Ze heeft 's morgens niet zo'n trek en meestal draait ze ook nog eens voor de afwas op. Als haar vader zelf tijd genoeg heeft lijkt het alsof hij een extra lang stuk uit de Bijbel leest. Ellen zit dan op hete kolen maar durft er niks van te zeggen, want 'dan had ze maar niet zo lang in de badkamer moeten blijven'. Gelukkig werkt pa zich vanmorgen redelijk vlot door zijn boterhammetjes met ei heen. De afwas gaat ook vlot, want hij helpt zelfs met afdrogen. Haar vader schijnt in een prima bui te zijn. Zou hij opslag gekregen hebben of zo?

Na de afwas krijgt Ellen honderd euro. Dat moet genoeg zijn voor een paar behoorlijke schoenen.

'Tjonge, vijftig euro per schoen,' zegt haar vader lachend.

'Ja, jammer dat ik twéé voeten heb, hè?'

'Het geld hoeft niet per se op,' zegt haar moeder.

'Mag ik houden wat ik over heb?' vraagt Ellen.

'Nou, vooruit. Maar wel een paar goeie schoenen kopen, hoor.'

Honderd euro voor schoenen is niet superveel, maar met een beetje zoeken moet het toch lukken om er nog iets aan over te houden.

‘Voor je spaarpot,’ zegt haar moeder erbij.
Klinkt echt jaren zestig, vindt Ellen.

Na vier niet al te interessante lessen – De Jong is inderdaad nog niet uitgestudeerd – fietsen Ellen en Sanne naar het centrum. Ze verslijten haast een paar schoenen om nieuwe te vinden, maar uiteindelijk lukt het toch. Ellen kan zich daarmee zonder problemen aan Barry kan vertonen. De prijs valt mee. Ze hoeven straks in de snackbar niet op een houtje te bijten. Om Cosy Corner te bereiken rijden ze heel wat andere snackbars voorbij, maar de meiden hebben het er graag voor over.

Cosy Corner is vlak bij de Calvijn Scholengemeenschap, de school van Ellen en Sanne. De snackbar is zo’n beetje het vaste stekkie van de Calvijnjeugd.

Het is niet druk. De enige aanwezige is Madame Citroen, een dame van middelbare leeftijd, die de hele dag niks anders schijnt te doen dan handjeddruk met de fruitautomaat. Niemand weet precies waaraan ze haar bijnaam te danken heeft: aan de afbeeldingen op het schermje of aan haar gezicht, dat een treffende gelijkenis vertoont met een uitgeknepen citroen.

‘Hé meiden, inkopen gedaan?’ groet Barry, wijzend op de plastic tas die Ellen bij zich draagt.

‘Schoenen gekocht,’ zegt Ellen.

‘Laat eens zien.’

De belangstelling doet Ellen goed. Gauw haalt ze haar nieuwe aanwinst voor de dag.

‘Leuk!’ zegt Barry. ‘Trek eens aan.’

Ellen doet het.

‘Ze staan je goed,’ zegt Barry.

De manier waarop hij het zegt, maakt Ellen warm vanbinnen. Wat is die Barry een kanjer! Heel anders dan de jongens uit haar klas. Dat zijn over het algemeen ettertjes die

maar aan één ding denken: meisjes versieren. Maar Barry doet zo gewoon. Hoe oud zou hij zijn? Ouder dan zij, dat is wel zeker. Hij heeft een brommer, dus hij is minstens zestien. Maar zeventien kan ook prima. Hij ziet er goed uit. Zwart achterovergekamd haar en geinige blauwe ogen. Zelfs dat stomme shirt van Cosy Corner staat hem goed. Kettinkje om zijn nek met een sterrenbeeld. Een steenbok, zo te zien. Toch eens kijken welke geboortemaand daarbij hoort.

Zelf draagt ze een kettinkje met een hartje, een ankertje en een kruisje. Zou Barry weten wat dat betekent? Het hartje natuurlijk wel...

‘Heb je zaterdagavond wat?’ vraagt Barry plompverloren.

Ellen schrikt van de plotselinge vraag. Eerst denkt ze dat hij voor Sanne bedoeld is. Maar nee, Barry kijkt echt háár aan.

‘Zaterdag...? Eh... o... Dan moet ik oppassen. Samen met Sanne. Ik heb namelijk een broertje van zes en die...’

‘t Lijkt me leuk om met jou naar Ponderosa te gaan,’ zegt Barry.

‘t Kan best,’ zegt Sanne gauw. ‘Ik pas wel alleen op.’

‘Da’s dan geregeld,’ zegt Barry kort en zakelijk. Dan gaan we naar Ponderosa.’

‘Ponderosa?’

‘Ja, da’s toch die tent in jullie dorp? Ik kom daar regelmatig. Best tof daar.’

‘Ik eh... ik ben daar nog nooit geweest...’

‘Nee? Nou, dan wordt het hoog tijd dat je daar eens komt.’

Het gaat allemaal heel snel. Voordat Ellen het beseft, heeft ze al een briefje met haar adres aan Barry gegeven...

Als ze tien minuten later buiten staan, zegt Sanne: ‘Zo meid, jij zit gebakken. Een avondje stappen met de man van je leven!’

‘Doe niet zo gek.’

‘Wou je beweren, dat je niet verliefd bent?’

‘k Vind het niet zo leuk voor jou,’ ontwijkt Ellen de vraag.

‘O, dat maakt niks uit, hoor. Ik vermaak me wel. En volgens mij is die Barry echt smoor op jou. Hoe die naar je kéék...!’

De opmerking doet Ellen goed.

‘t Is een toffe gozer,’ gaat Sanne verder. ‘Maar ik ben niet verliefd. Ik gun hem jou graag.’

‘Ben jij weleens in Ponderosa geweest?’ vraagt Ellen.

‘Nee. Ik mag daar niet heen van mijn ouders.’

‘Ik ook niet. Ze zeggen dat er drugs worden gebruikt.’

‘Tja, dat zal ook best. Maar die hoef je toch niet te nemen?’

‘Misschien doet Barry wel mee...’

‘Vast niet. Hij rookt geeneens.’

Ellen zwijgt.

‘Wat krijgen we nou?’ zegt Sanne. ‘Je kijkt alsof je net een s.o. met een paal hebt teruggekregen. Je hebt een date met Barry! Of durf je opeens niet meer?’

‘Jawel... Maar...’

‘Als je zorgt dat je op tijd terug bent, komen je ouders er niks van te weten,’ sust Sanne. ‘Op mij kun je rekenen.’

2.

Ellen ligt in bed. Buiten stormt het. Maar harder stormt het van binnen.

Storm kan heerlijk zijn. Bijvoorbeeld als je langs het strand loopt. Lekker uitwaaien.

Is de storm binnenin prettig?

Zaterdag met Barry naar Ponderosa...

Waarom heeft hij haar meegevraagd? Zou hij echt verliefd op haar zijn? Volgens Sanne wel. Toch heeft ze Barry maar één keer alleen gesproken. Dat was vorige week, toen Sanne een uur moest terugkomen en zij in Cosy Corner op haar bleef wachten. Ellen had het fijn gevonden. Ze baalde ervan toen Sanne een uur later Cosy Corner binnen kwam zeilen. Met haar vlotte babbel had ze het gesprek meteen overgenomen.

Sanne... Veel vlotter dan zij. Ook veel leuker om te zien, vindt Ellen. Glanzend bruine haren – extra kleur heeft ze niet nodig! Mooie donkere ogen en geen sproeten natuurlijk. Alle kleren staan haar goed. Zelfs als ze een juten zak aan zou trekken, zou ze er nog knap uitzien. En dan het gemak waarmee ze met jongens in gesprek komt! Toch valt Barry niet op Sanne. Anders had hij háár wel gevraagd.

Ellen denkt terug aan het gesprek dat ze met Barry had. Dat was heel anders dan wanneer ze met zijn drieën zitten te kletsen. Ze zal dat uurtje met Barry niet gauw vergeten. Echt samen waren ze natuurlijk niet. Regelmatig moest Barry het gesprek onderbreken om de klanten ‘hun vet te geven’, zoals hij dat noemde. Maar tussen de patat en de frikadellen speciaal door, vertelde Barry dat hij het thuis helemaal niet meer ziet zitten. Zijn ouders zijn sinds kort

uit elkaar en maken elkaar het leven zuur met rechtszaken en lastercampagnes. Barry woont bij zijn moeder, maar gaat het liefst helemaal niet naar huis. Zijn moeder heeft alleen maar belangstelling voor ene ‘ome Alex’, een slijm-jurk, die vanaf de eerste dag na de scheiding niet uit haar buurt is weg te slaan. Die vent is zo’n kleverig type, dat je er gewoon misselijk van wordt. Dat zijn moeder daar intrapt! Walgelijk! Bij zijn vader kan Barry ook niet terecht. Hij weet niet eens precies waar hij woont. En als hij dat wel zou weten, schiet hij er weinig mee op. Pa Steendam is iets hoogs bij de Shell en vrijwel altijd op zakenreis.

‘Zodra ik de kans krijg, ga ik op kamers wonen,’ zei Barry, ‘want ik ben die ellende goed zat.’

Ellen overtrof zichzelf door te vragen: ‘Heb je een vriendin? Ga je samenwonen?’

Ja, dat vroeg zij: Ellen Bakker, bij wie thuis het woord ‘samenwonen’ haast een vloek is.

Barry’s antwoord was duidelijk: ‘Samenwonen? O, nee! Als ik een relatie wil, moet ik echt heel zeker weten dat het echt is. Ik heb bij mijn ouders genoeg ellende gezien.’

‘Het gaat ook vaak goed,’ was Ellens reactie. ‘Als mensen echt van elkaar houden.’

‘Echte liefde... Geloof jij daarin?’ Het klonk spottend.

Maar van het oprechte ‘ja’ van Ellen was Barry toch onder de indruk. Dat dacht ze tenminste te zien. Graag was Ellen erop doorgegaan, maar een bijna verbrande frikadel gooidde roet in het eten. Koos Hoek, de baas van Cosy Corner, kwam ertussen. Barry moest beter op zijn klanten letten. Daarna kwam Sanne en was het einde gesprek. Het is duidelijk: met Sanne erbij is Barry alleen maar de joviale jongen en vertelt hij niks over zijn problemen thuis. Daarover praat hij alleen met háár.

Zaterdag dus naar Ponderosa. Ellen voelt zich gevleid, absoluut. En welk meisje van veertien zou dat niet zijn, als

een jongen van zeventien haar mee uit vraagt?

Tegelijk beseft ze: als haar ouders te weten komen wat ze van plan is, komt er noodweer. Stel je voor, Ellen Bakker naar 'Ponderosa'! Daar hoort ze niet. Meisjes zoals zij komen daar niet.

Meisjes zoals zij? Wat is er voor bijzonders aan haar? Ze wil gewoon een avondje uit. Dat is alles.

Het plan zit goed in elkaar. Zaterdagavond gaan haar ouders naar een concert in Rotterdam. Die komen pas tegen een uurtje of twaalf thuis. Sanne past op Martin. Als ze zorgt dat ze om half twaalf thuis is, merkt niemand dat ze ertussenuit is geweest. Wat een geluk, dat Sanne mag blijven slapen. Tof, dat ze meewerkt. Martin zomaar alleen laten, dat kan ze niet maken. 't Is trouwens te hopen, dat hij niet wakker wordt tussendoor. Maar ach, dat doet hij nooit. Het zou wel heel toevallig zijn als dat zaterdag wel gebeurt.

Ze gaat op haar eigen fiets naar Ponderosa. Dan hoeft Barry haar niet thuis te brengen. Voor hem is half twaalf natuurlijk veel te vroeg. Of zal ze toch met hem meegaan achter op de brommer? Desnoods gaat ze lopend terug. Zo ver is Ponderosa niet. Hooguit twintig minuten. Of misschien brengt Barry haar tussendoor naar huis. Dan weet ze meteen of hij echt iets in haar ziet...

Hoe zou het zijn in Ponderosa? Zou het echt zo erg zijn als haar ouders denken? Ze zeggen dat er hasj gerookt wordt. Nou ja, daar doet zij natuurlijk niet aan mee. En de vernielingen na een feest in Ponderosa... Dat gebeurt pas 's nachts om een uur of twee. Dat doen lui uit Zoetermeer, die de boel komen verpesten.

Ellen gaat bij het raam staan. Ze schuift het een eindje open. Heerlijk, die frisse wind in haar gezicht. Ze wil maar aan één ding denken: Barry.

In de verte hoort ze de torenklok. Langzaam telt Ellen de

slagen. Twaalf. Sommige kun je niet horen. Maar je weet dat ze er zijn. Het is middernacht.

Gekraak op de trap. Haar ouders gaan naar bed. Gauw sluit Ellen het raam. Zonder geluid te maken glijdt ze onder de dekens. Ze houdt zich slapend. Waarom eigenlijk? De tijd dat pa of ma haar kwam instoppen is al lang voorbij. Ze hoort hoe pa de badkamer ingaat. Hij gaat altijd eerst. Tenminste, als hij gelijk met ma naar bed gaat. Soms komt hij laat thuis en heeft ma geen zin om op hem te wachten. 'Als ik getrouwd ben, blijf ik wachten op mijn man,' denkt Ellen. Getrouwd... Waar denkt ze eigenlijk aan? Er moeten nog heel wat files door de Coentunnel voor het zover is. Ellen glimlacht. Een uitdrukking van meneer Van Veen, haar nieuwe leraar Nederlands. Die komt 's maandagsmorgens met zijn autootje uit Oostzaan tuffen als hij het weekend bij z'n ouders is geweest. Toffe vent trouwens. Niet verkeerd, dat hij haar mentor is geworden. Er valt vast wel met hem te praten. In ieder geval beter dan met Brouwer, die ze vorig jaar had. Dat is een echte griezels. Als die zijn hand op je schouders legde, voelde je je helemaal koud worden vanbinnen.

Zal ze eens gaan praten met Van Veen? Of zal hij meteen gaan preken? Ja, dat moet hij wel, natuurlijk. Hij is niet voor niks leraar op een christelijke school. Verkering met iemand die niet gelooft, dat kan natuurlijk helemaal niet.

Verkering... Heeft ze verkering? Of moeten er daarvoor eerst ook nog wat files door de Coentunnel? Misschien heeft Barry haar alleen maar gevraagd voor één avondje en gaat hij volgende week weer met iemand anders. Iemand die wat langer blijft dan half twaalf. En ja, pa en ma gaan niet elke week naar een concert. Een tweede avondje Ponderosa zit er voorlopig niet in. Aan de andere kant... Sanne heeft duidelijk gezien dat hij heel verliefd keek, toen ze vanmiddag bij Cosy Corner waren. En ze hebben goed

met elkaar gepraat. Dat doet Barry toch ook niet met iedereen?

Niet naar Van Veen dus. Veel te voorbarig. Wat heeft haar mentor er eigenlijk mee te maken? Die is er voor schoolzaken. En daarmee gaat alles prima. Ze heeft dit jaar nog maar één onvoldoende gehaald. Voor aardrijkskunde. En dat kwam doordat ze onverwacht een s.o. kreeg. Echt weer zo'n streek van Brouwer. Bijna iedereen haalde een onvoldoende. En Brouwer had weer een goede smoes om hartstikke veel huiswerk op te geven.

Zou Barry weten dat ze gelovig is? Ach, natuurlijk wel. Hij weet dat ze op de Calvijn Scholengemeenschap zit. 'De vrome school', noemen ze die. Hij begrijpt alleen niet, dat je dan eigenlijk niet naar Ponderosa mag. Nou ja, dat vertelt ze hem nog wel. Als het tenminste echt zo erg is als pa en moe denken. Misschien valt het best mee. Danny van 't Hof gaat ook weleens naar Ponderosa. En die is van de kerk. Zijn ouders doen blijkbaar niet zo moeilijk.

Ellen wil niet verder denken. Ze wil slapen. Wacht, een rustig muziekje. Daarvan valt ze wel in slaap. Ze pakt haar mp3-speler. Gave muziek. Het maakt haar gedachten leeg. Ze ziet nu alleen de guitige kop van Barry voor zich. Het ringetje in zijn linkeroor schittert.